

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Τί ξέρεις;

Φ.— Νέα...

Π.— Λέγε τα μὲ πᾶσαν συντομίαν.

Φ.— Καὶ πρῶτον μὲν δικάζονται Τελῶναι ἰστὴν Λαμίαν, μὲ ἄλλους λόγους, Περικλῆ, ὁ Δαμιανὸς κί' οἱ ἄλλοι καὶ γίνεται ὀχλοβοή καὶ σύγχυσις μεγάλη. Ἐκεῖ καὶ μάρτυρες πολλοὶ καὶ δικηγόροι τόσοι, ποῦ τὸν πελάτην του καθεὶς γυρεύει νὰ γλυτώσῃ, μὰ κί' ἔνορκοι παρίστανται μετὰ κενῶν θυλάκων, φρουροῦνται δὲ νυχθημερὸν ὑπὸ χωροφυλάκων, κί' ἰδιαιτέρα δίδεται εἰς τοὺς ἔνορκους θέσις κί' οὐδ' ἔρχονται εἰς τρυφεράς μὲ τοὺς Τελῶνας σχέσεις, διότι φόβος, Περικλῆ, ὑπάρχει ἐν Λαμίᾳ μήπως κρυφίως πωληθῆ συνειδησίς καμμία καὶ οἱ κατηγορούμενοι μεγάλην δρέψουν νίκην...

Π.— Καὶ τώρα τί ἐξάγεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν δίκην;

Φ.— Κανεὶς ἀκόμη βέβχιον κανένα δὲν εἰξεύρει κί' ἡ Θέμις καταγίνεται τὸ δίκαιον νὰ εὔρῃ. Ἐν τούτοις εἶναι πιθανόν κί' αὐτοὶ νὰ ἔβγουν λάδι, διότι σύγχυσις φρενῶν ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι.

Π.— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὰ ποῦ λές;

Φ.— Μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι, ἂν κί' οἱ Τελῶναι πράγματι ἐσοφρῶσαν, κοπρίτη, ἔμπορεῖ αὐτὸ τὸ κλέψιμο ν' ἀποδοθῆ καὶ μόνον εἰς μίαν σύγχυσις φρενῶν τῶν τωρινῶν μας χρόνων. Διότι τώρα σέρνεται πολὺ μεγάλη τρέλλα, καὶ ὅταν τρελλαθῆ κανεὶς δὲν εἶναι παιζέ γέλα' ἀμέσως κύνει, Περικλῆ, πολλὰς ἀνοησίας, κλέπτει Μουσειῶν συλλογὰς, σουφρόνει τοὺς Μαρσύας, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἀρπάζει ὅ,τι λάχῃ, χωρὶς κί' αὐτὸς συνειδησίς τῶν πράξεών του νᾶχῃ. Ἐδῶ δέ, φίλε Περικλῆ, σὲ τοῦτο τὸ κουβέρνο, ποῦ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ πέρνης καὶ νὰ πέρνω, δὲν εἴμπορεῖ διὰ τρελλὸν κανεὶς νὰ σὲ πιστέψῃ, ἂν κᾶτι τί προτῆτερα τὸ χέρι σου δὲν κλέψῃ, κί' ὁ κλέπτης τὸν παράφρονα καὶ τὸν τρελλὸν σημαίνει καὶ ἰστὴν ἀμάκα μοναχὰ ἡ τρέλλα ξεθυμαίνει. Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ, ἂν σοῦ εἴπῃ κανένας πῶς οὗτος πάσχει σύγχυσις σπουδαίαν εἰς τὰς φρένας, νὰ ξέρῃς ὅτι ἔκλεψε, νὰ ξέρῃς πῶς θὰ κλέψῃ, καὶ ἄλλος λόγος δὲν ἔμπορεῖ τὸν νοῦ του νὰ σαλέψῃ. Ἄν ὅμως μάθῃς, Περικλῆ, τὸ ἐναντίον πάλιν πῶς ἕνας κύριος κλοπὴν διέπραξε μεγάλην, ἐσὺ νὰ εἶσαι βέβχιος πῶς τοῦτος ἐτρελλάθη καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν ὑπέπεσεν εἰς λάθη. Ἄλλ' ὅμως μὲ αὐτὰ κί' αὐτὰ κατήφορο ἐπῆρα, ἂν δὲ ἀθῶα κηρυχθῆ τῶν Τελωνῶν ἡ σπείρα, καὶ ἂν κί' αὐτοὶ ἀθῶωθοῦν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων, ἔμεις θὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὸ δεδικασμένον,

καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν θ' ἀκούσω μ' εὐφροσύνην, διότι οὕτως ἔδοξε εἰς τὴν Δικαιοσύνην.

Κί' ὅταν λαλήῃ ὁ δικαστὴς κί' ἡ κυρία Θέμις, οὐ πρέπει σὺν σκυλόψαρο ἐμπρὸς σ' αὐτὴν νὰ τρέμῃς, κί' οὔτε νὰ λές γιὰτὶ καὶ πῶς καὶ σχόλια νὰ κάνῃς, διότι τότε, Περικλῆ, μεγάλως ἀμαρτάνεις.

Ἐγὼ δὲ κύπτω πάντοτε εἰς τὴν θεὰν τοῦ νόμου, καὶ οὔτε πέρνω ἄνθρωπον κανένα ἰστὸ λαίμῳ μου, κί' ὄλους καλοὺς τοὺς θεωρῶ ἀνθρώπους σὺν καὶ σένα κί' ὄλα καλὰ μοῦ φαίνονται πῶς εἶναι καμωμένα, καὶ οὔτε θέλω τίποτε περίεργον νὰ μάθω καὶ μόνον σύγχυσις φρενῶν παρακαλῶ νὰ πάθω. Ἄλλ' εἴθε τοὺς Τελῶνας μας νὰ ἴδωμεν ἰστοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀσπίλους καὶ ἀμώμους, καὶ πάλιν νὰ τοὺς ἀσπασθῆ θερμῶς ἡ κοινωνία καὶ πάλιν νὰ διορισθοῦν φρουροὶ ἰστὰ Τελωνεῖα καὶ σύγχυσις νὰ ὑπρῶστοῦν φρενῶν σπουδαιοτέραν καὶ νὰ καθίσουν ἰστὸ σκαμνὶ διὰ φορὰν δευτέραν κί' ὑπάρξεις πάλιν νὰ φανοῦν ἐνάρετοι κί' ἀθῶαι ὡς ἡ ἀγνή περιστέρᾳ τοῦ μακαρίτου Νῶε.

Π.— Τί ἄλλο ξέρεις;

Φ.— Τίποτα δὲν ἔχω ἰστὸ κεφάλι....

Στρατοῦ ἐπιθεώρησις ἐγένετο μεγάλη, καὶ οἱ ποζάτοι στρατηγοὶ μὲ ὄλα τῶν τὰ λούσα μὲς ἰστῆς λοκάνταις ἔκαμαν τραπέζια καὶ τσομποῦσα. Ἐκτὸς δὲ τούτου, Περικλῆ, ἰστὴν τόσῃν εὐθυμίαν θὰ γίνῃ μεταρρυθμίσις καὶ ἰστὴν Ἀστυνομίαν, κί' ὁ Στάτικος εὐρίσκειται εἰς κίνησιν σπουδαίαν μὲ τῆς μεταρρυθμίσεως τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν, ὅταν δὲ γίνῃ καὶ αὐτὸ πολλὰ θὰ σοῦ μιλήσω καὶ τὴν ζωὴν μου, Περικλῆ, ἀμέσως θ' ἀσφαλίσω, ἀλλὰ καὶ οὐ ν' ἀσφαλισθῆς γιὰτὶ δὲν θὰ γλυτώσῃς καὶ εἶναι φόβος νὰ χαθῆς μ' αὐτὰς τὰς βελτιώσεις.

Π.— Τί ἄλλο ξέρεις;

Φ.— Τίποτα κί' ἀδίκως μ' ἐξετάζεις...

ἀλήθεια... τὸ ἐξέχασα... τῆς Πόστας ὁ Καζάκης, ὁ ἐφευρέτης ὁ γνωστὸς τῶν εὐσεβῶν πασσάλων, ἐκτὸς μεταρρυθμίσεων πολλῶν τε καὶ μεγάλων, καὶ ἄλλην μεταρρυθμίσις ἐσκέφθη θαυμασίαν, νᾶχ' ὑπαλλήλους θηλυκοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν γιὰ νὰ τελειώνουν τὴν δουλειὰ μὲ ζάχαρι καὶ μέλι, γιὰτὶ σὺν λογιώτατος κοκκῶναις νύφαις τέλει.

Π.— Τί ἄλλο ξέρεις;

Φ.— Τίποτε... ἄ! ναί, μὲς ἰστὰ ἄλλα νέα

καὶ ἀποχωρητήρια θὰ γίνουν ὡς ἐννεά, μὲ κρύσταλλα, μὲ μάρμαρα, μὲ βρύσεις, μὲ καθρέπτας, καὶ μ' ἄλλα σκευὴ πλούσια καὶ πρόχειρα ἰστοὺς κλέπτας, καὶ οὕτω πῶς ἡ κένωσις θὰ γίνεταί μὲ λούσο...

Π.— Περὶ αὐτοῦ τοῦ θέματος ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω.

Φ.— Ἐντὸς μικροῦ θὰ ἔχωμεν καὶ ἀποπάτων πλοῦτον, πλὴν ἐν ἐκτάσει ἄλλοτε θὰ σ' εἴπω περὶ τούτων, καὶ τίποτε πρὸς τὸ παρὸν σπουδαῖον δὲν προσθέτω καὶ τοῦτο τώρα εἰξευρε μονάχα, Περικλέτο. Τὰ εὐγενῆ ὀπίσθια θὰ δίνουν μὲ δεκάρα, τὰ δ' ἀγενῆ καὶ πρόστρυχα θὰ δίνουν μὲ πεντάρια, κί' ἐνῶ ἰστὸ κατὰφυγίον τῆς φιλοξένου σκέπης εἰς κάτοπτρον χρυστάλλινον τὰ πίσω σου θὰ βλέπῃς, θὰ κρίνης τὴν πολιτικὴν τοῦ κράτους ταυτοχρόνως, εὐχαριστῶν τὸν κύριον συντάκτην τοῦ Αἰῶνος.

Αὐτὰ λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, κί' ἀρχίνα τὸ στηλιάρη...

Π.— Ὅρρε λοιπὸν μὲ κουτελιὰ καὶ δορὸ μυτιαῖς, σαλιάρη.